Фридерун Райхенщетер

Как порастват малките лисичета

Разказ за лисиците
и други горски животни

С илюстраци от Ханс-Гюнтер Дьоринг

Издателство „Фют“

Новородените лисичета

Между дърветата в гората свисти вледеняващ вятър.
Къде ли се бави пролетта?
Студено е, но за щастие, в лисичата дупка дълбоко под земята е топло и уютно. Четирите новородени лисичета са се сгушили в майка си.
Те са само на един ден и са много дребнички – тежат колкото една мандаринка. Покрити са с мека пухкава козинка. Не виждат, но веднага са разбрали откъде да бозаят. Мъниците сучат майчиното мляко с невероятно усърдие.

А къде е баща им?
Той е на лов.

Нали мама лисана също трябва да яде!
Няколко дни преди тя да роди, грижовният лисугер ѝ е носил храна в леговището, а сега е още по-старателен. Тя трябва неотлъчно да бди над новородените и не бива да излиза от дупката, а трябва и да се храни добре, за да има мляко за тях.

Но защо не бива да излиза?
Защото лисичетата са още съвсем малки и безпомощни и не бива да остават сами.

И защото непрекъснато са гладни и искат да сучат.
Затова татко лисан осигурява храната за мама лисана и се грижи наоколо да не се навъртат врагове.

Някои видове лисици

Червена лисица
Най-разпространеният вид. Обитава и нашите гори.

Сива лисица
Разпространена в Америка. При опасност може да се катери по дърветата.

Фенек. Най-дребният вид лисица, но с най-големите уши. Обитава пустините.

Полярна лисица.
През лятото дебелият ѝ бял кожух се сменя с кафеникава козина.

Малките растат и се променят

Ето, че малките лисичета са вече на три седмици. Меката им пухкава козинка постепенно пада и сега им расте гъсто ръждивочервено кожухче. Те проглеждат, вече отварят очички и се оглеждат наоколо.

Едното дребосъче е много любопитно, успява да стигне до изхода и подава глава навън. Муцунката му е малко по-дълга и по-светла от муцунките на братята и сестра му. Връхчето на опашката му е тъмно. Ще го разпознавате по него.
Сега любопитството иска да се поразходи извън бърлогата.

Разрешено ли му е?
Не, разбира се!

Майка му го настига, захапва го нежно за кожата на тила, вдига го и го пренася обратно: „Стой тук!“.
Сега малкият непослушко трябва да побозае още малко, а после идва време за сън.

Особености на червената лисица

Козината е мека и гъста, ръждивочервена на гърба, бяла на корема и гърдите. Муцунката е бяла, ушите и краката са черни.

Опашката е дълга и пухкава. Завършва с бяло връхче.

Лисицата може да разтваря много широко муцуната си и бързо захапва плячката си. Ноктите на лапите ѝ не са пригодени за хващане.